

„Nič ni, milostiva! . . . Včasih mi pride v spomin trenutek iz mladosti, ki je ni več . . .“

Ozbilnik je pil mnogo ta večer, in polotila se ga je mehkoba. Dobravnik ga je prašal po učiteljevih.

„On je šel v pokoj z novim letom ves od boleznj oslabljen. Pravijo, da jo je dobil od Mire: vse zadnje noči je presedel pri njeni postelji in zrl v njen polmrtvi obraz . . .“

Dobravnik se je za hip zamislil. Ali trajalo je sam trenutek in prašal je popolnoma z mirnim glasom:

„Ali si povedal o meni?“ . . .

„Da! Vse sem jim pojasnil, in težko jim je bilo: umolknil so vsi, in začudenje se razlilo po obrazih . . . Gizela se je poročila z Evgenom in tistikrat je rekla, da se gotovo še kdaj srečata v življenju, in pri taki veseli priliki ti ponudi roko sprave . . . Vidiš, tako se je vse končalo . . .“

Vera se je ozrla z vprašajočimi očmi v Ozbilnika, in po njenih licih se je razlilo začudenje . . .

IVO DANIČ:

PESEM ZAPUŠČENEGA.

Moja pesem gre čez polje,
gre čez gore v tuji kraj,
da zgubi se v zemlji tuji,
se ne vrne vekomaj . . .

To je pesem o mladosti,
o veselju sladkih dni,
o bogatih srčnih rožah,
ki jih v mojem srcu ni.

To je pesem o pomladi,
ko budi se cvet dehteč,
o ljubezni, skriti sreči,
ki za mene ni je več.

To je pesem o mladenki,
ki je pela v sladkih dneh:
rože so v laseh cvetele,
plaval ji na ustnih smeh . . .

ZVORAN:

K ROJSTNI KOČI.

Ko mi je težko srce,
moje misli v blede noči
spejo k tihi rojstni koči,
v malo selo pod goró . . .

Tamkaj pômlad mladih dni
pričakuje me vesela,
da me vzljubi v lica vela,
da odbegne žalost vsa . . .

